

За родината.

Еднажъ попитахъ азъ сърната;
— Не ти, не ти ли вечъ додѣя
Да скиташъ вѣчно изъ гората, —

Или незнаешъ, че задъ нея
Поле растила се безбрѣжно,
Поле цвѣтисто катъ градина?

Сърната прѣхна и продума:
— Гората любя толкозъ нѣжно,
Защото моя е родина.

Ив. П. Иончевъ.

